

Varmluft over Danmark

Verdens befolkning vokser med cirka 75 millioner om året.

Om 3-4 år er der 7 milliarder mennesker på jorden mod 2,5 milliarder i 1950. Og omkring 2025 vil der med stor sandsynlighed være 8 milliarder mennesker på kloden.

Hvor mange flere, der kommer til i de følgende år, afhænger af fertiliteten. Hvis den nuværende fertilitet forbliver konstant i alle lande, vil verdens samlede befolkning være tæt på 12 milliarder i 2050 og mere end 40 milliarder ved udgangen af dette århundrede. Den overvejende del af stigningen vil komme fra Afrika, Mellemøsten og det sydlige Asien.

FN's nyeste fremskrivning til 2050 forventer dog kun 9,2 milliarder mennesker, idet fertiliteten forudsættes at falde.

Men selv hvis alle lande på en eller anden måde øjeblikkeligt kom ned på en fertilitet på to børn pr. kvinde fra nu af og forblev der, vil folketallet i verden alligevel stige til over 8 milliarder i 2050. Det har Joseph Chamie, der er tidligere leder af FN's afdeling for befolkningsprognoser, beregnet.

I disse måneder og år gøres der fra dansk side en kæmpeindsats for at forberede enighed på næste års

klimatekst i København om en aftale om begrænsning af det globale udslip af drivhusgasser for tiden efter Kyoto-aftalens udløb i 2012.

Det er meget vanskelige forhandlinger. Ikke mindst hvad angår udviklingslandene, som har stærkt stigende emissioner. De insisterer på at industrialisere deres økonomier og forbedre levestanden for deres befolkninger lige som industrilandene har gjort – ved brug af store mængder kul og olie. Med det resultat, at de har et udslip per capita, som er fire-fem gange større end udviklingslandenes.

Uanset hvad industrilandene kan enes om af begrænsninger, forventer alle med indsigt i forhandlingerne, at udviklingslandenes emissioner derfor vil fortsætte med at stige mange år endnu.

Det forunderlige er, at klimaforhandlerne ikke søger at inddrage befolkningsudviklingen i forhandlingsprocessen. Omfanget af emissioner af klimagasser afhænger af antallet af mennesker på jorden. Jo flere mennesker i udviklingslandene, der i fremtiden vil søge at opnå en levestandard, der nærmer sig den vestlige, jo større vil emissionerne blive med de teknologier, der i dag

er til rådighed. Derfor er det vigtigt at prøve at begrænse befolkningsvæksten, som allerede i mange lande har skabt klimaforandringer.

Skove fældes for at skaffe brænde eller dyrkbar jord, så ørkner breder sig, mens regnen andre steder uhindret hurtigt skyller ned ad bjergsiderne og overfylder floderne og skaber store oversvømmelser. Menneskeskabt klimaændring, men ikke en konsekvens af global opvarmning.

Kineserne bruger som argument i klimaforhandlingerne, at de allerede har gjort en stor indsats for at begrænse CO₂-emissionerne gennem et-barns-politikken, uden hvilken Kinas folketal i dag ville være 300 millioner større, eller ca. 1,6 milliarder. Hvorfor ikke tage dem på ordet, og opfordre andre udviklingslande til en *deal*.

Industrilandene skal gøre mere for at reducere CO₂-udslippet, og de fleste udviklingslande mere for at nedbringe fertiliteten. Noget for noget. Så meget mere som udviklingslandenes menes at blive ramt hårdest af klimaændringer.

Når FN's befolkningsekspertes samtidig peger på, at der er et stort udækket behov for familieplanlægningsmidler for omkring 200 millioner par – plus de ugifte, som ikke

tælles med – i blandt andet Afrika, og når mange undersøgelser har vist, at kvinderne ønsker færre børn, end de rent faktisk får, må det undre, at spørgsmålet ikke allerede er på dagsordenen i klimaforhandlingerne. Alene i Afrika vil befolkningstallet blive fordoblet fra 968 i 2007 til 1998 millioner i 2050 ifølge FN's seneste fremskrivning.

Det er en oplagt problematik for Danmark at tage op. Den danske Afrika-kommission havde været en lejlighed til det, men man er nøjedes med at tale om behovet for 10-15 millioner nye arbejdspladser hvert år for at imødegå den store ungdomsarbejdsløshed.

Familieplanlægning handler ikke om – miskrediteret – befolkningskontrol, men om at tilbyde prævention til dem, der ønsker den, men af forskellige grunde, især økonomiske, ikke har adgang til den.

Samtidig med at tage emnet op i klimaforhandlingerne kunne Danmark gøre sig til forbillede og øge bistanden til familieplanlægning og seksuel og reproduktiv sundhed ud over de cirka 400 millioner kroner, som Danida beder om på finansloven for 2009.

Navigator